

KAPITOLA JEDENÁSTA

Ako vymazať trapas. Sme nepoužiteľní...

Kompletne som sa odviazala, hrozne sa mi žiadalo spievať naplno, ale mala som druhý hlas, len som dopĺňala Jáchyma. Radosť nejak musela von, tancovala som za mikrofónom, ruky, nohy lietali na všetky strany. Jáchym sa musel kúsok posunúť, mračil sa na mňa, tak som sa pohla, no v zápale tej chvíle som zakopla o kábel.

Bohužiaľ som nespadla do obecenstva, v ktorom by sa isto našlo zopár obetavých duší, ktoré by ma zachytili.

Všetko sa zomlelo strašne rýchlo. Zletela som na Jáchyma, ktorý stratil rovnováhu, akurát keď sa sústredil na vysoký tón.

Len sa prekvapene obzrel, no náraz bol príliš silný, zložil sa na bok a zrazil gitaristu Kamila Húsku. Jedine ja som padala dozadu. Čiže som vletela do bicích. Kučera by ma určite rád poštekľil paličkou po hlave, lenže ja som mu pri páde zatriasla celou súpravou. Iba hrabol do prázdna, keď sa pod ním zvrtla stolička. Stopro by spadol tiež, za sebou však mal stenu, ktorá ho zachránila. Oprel sa o ňu chrbtom.

Basgitarista Vojto Jurák hral mechanicky, strnulo ďalej a vyhúkane sledoval, ako sa mu kapela poskladala k nohám.

Nastala minúta ticha, vyplnená zunením basgitary – a vzápätí k nám už letela salva smiechu.

Len mama sa nesmiala a tatko vyzeral, akoby mu ešte nedošlo, čo sa stalo.

Jáchym bol od hnevu rozpálený dobiela. Ako sa pozvoľna dvíhal, pribíjal ma zrakom o múr. Začervenala som sa od hanby, ale rýchlo mi prebleslo hlavou, že musím čosi spraviť.

„Dávaj ďalej to isté,“ sykla som na basgitaristu, ktorý bol stále v šoku. Jedine jeho prsty roboticky vybrnkávali dunivé tóny.